

Szegedi Egyetem

Válaszút? Nem!

Egy pályakezdés kérdőjelei

Örömmel mentem el a Nemzeti Galériába, a szegedi képzőművészek műveiből rendezett kiállításra. Tanárain: Vinkler László, Cs. Pataj Mihály, Szatmáry Gyöngyi alkotásai mellett találkoztam volt hallgatótársammal, Zoltánfi István két képpel is. Zoltánfi idén nyáron végzett, magyar-történelem-rajz szakon.

S amikor hallottam, hogy Szegeden maradt, itt tanít rajzot az egyik általános iskolában, ez az öröm még fokozódott. Aztán találkoztunk és beszélgettünk. Ebből a beszélgetésből formálódott elő a cikk: irás arról, hogy lehet-e jó pedagógus az, akiben művészi, alkotói vágyak élnek. S fordítva is! Hogy a pedagógusi hivatás gyakorlása mellett megvalósulnak-e a művész vágyai.

-- Tudod — mondta eltűnődve Zoltánfi — most érzem csak, milyen jó volt a főiskolán. Valahogy hiányoznak az órák, a szemináriumok, a viták. S a többiek persze, akik széttrajoztak, szétszórádtak a búcsúzásunk után.

Pedig elég nehéz volt ez a négy év. Három szakon kellett helytállni a tanulmányaimban s még dolgozni is, festeni, nem külső kényszer hatása alatt, hanem belső szükségből, belső parancsra. Nélkülözünk, hogy festékre, egyebekre költhessünk többet. Éjszaka is fennmaradtunk dolgozni, tanulni. Most másféle nehézségekkel kell megküzdöznöm. Most hogy tanítok, érzem: keveset kapunk a főiskolán a pedagógusi munka gyakorlati ismereteiből. Kevés a szakmai gyakorlat óraszám! Emlékszem a javaslatunkra: a negyedévesek a második félévben heti 15 órát tanítsanak s heti 5 órában foglalkozzanak a módszertan tanításai fizetés mellett.

— Ha már a tanításról beszélünk, az eddigiek alapján hogy látod: össze lehet-e

a napi munka során egyeztetni a két hivatást, a művészt és a pedagógust?

— Hihetetlennek tűnhet — felelte — de bennem a két nem csak hogy jól megfér egymással, hanem kiegészíti egymást. Hogy más ne mondják: a gyermekek rajzainak csodálatos ihlető ereje van. S ezt csak az a festő tudja értékelni, aki állandóan kapcsolatban van a gyerekekkel, ismeri képzeletvilágukat, naiv fogalmakat.

— Örültél, amikor közölték veled, hogy Szegeden kapsz állást?

— Nagyon. Való igaz, hogy tán túl nagy előnnyel is indultam a pályámon a többiekkel szemben. Sokat jelent az is, hogy az iskolában kitűnő kollektívába kerültem. S felbecsülhetetlen jelentősége van számomra, hogy nem kellett elszakadnom a város képzőművészeti életétől. Nekem ugyan nincsenek formai előítéleteim, meggyőződésem, hogy a festői eszközöket, a megjelenítés módját minden esetben az alkotói szándék és az elmondandó tartalom határozza meg. Jó festő csak intellektussal bíró ember lehet. A született tehetségek kivételek. Jó, hogy itt maradhattam azoknak a művészeknek a közelében, akiktől eddig is sokat tanultam. Az a véleményem, hogy az ember csak akkor lehet igazán művésszé, ha a hivatás nem csupán magartartása, hanem életformája lesz. Az, hogy szerepeltem képeimmel a Szegedi Nyári Tárlaton és a Nemzeti Galériában rendezett kiállításokon, tudom, előlegzett bizalom. Szeretnék ennek a bizalomnak megfelelően s ez még elmélyültebb munkára és tanulásra sarkall.

Sok más dologról is szó esett még. Beszélgettünk a KISZ-szervezet által felkért kísérők mindent megtettek azért, hogy a külföldi egyetemisták jól megismerhessék a várost. Így többek között megtekintették a fűvészkertet, a zsinagógát, a múzeumot, a Mátyás-téri templomot, Újszegedet, a kibernetikai laboratóriumot és a Dómot.

— A legnagyobb élményt az orgona jelentette számunkra a városnézés során. Nálunk pravoszláv egyház működik és ez tiltja az orgona használatát. Amikor betértünk a Dómba, olyan szerencsénk volt, hogy sikerült orgonazenét is hallanunk. Csodálatos élmény volt! — áradozott Kintso Kinaldov.

dent, az a meggyőződés formálódott ki bennem, hogy Zoltánfi Istvánnak sikerül ez a bizonyítás, hogy a pályakezdés kérdőjeleit hamarosan felváltják majd a sikerek, eredmények biztosságot és bizonyosságot adó felkiáltójelei, pontjai.

Éltető Mária

Bolgár vendégek a jogi karon

A JATE Állam és Jogtudományi Kara és a Szófiai Egyetem Jogi Fakultása közötti szerződés értelmében évente magyar egyetemisták Bulgáriában, bolgár joghallgatók pedig Magyarországon tölthetik kötelező gyakorlatukat. Az elmúlt napokban — viszonyozva a magyar joghallgatók nyári bulgáriai látogatását — tíz napot töltött Szegeden a szófiai küldöttség. A vendégeket a kari KISZ-szervezet patronálta ittlétük alatt.

— Nagy szeretettel fogadtak bennünket Magyarországon — mondta Peter Krotnev, a küldöttség egyik tagja, majd hozzátette — sok szeretettel gondoskodtak rólunk, egyetlen üres percünk sem volt, ez azonban nem panasz, sőt csak köszönni tudjuk. A magyarok nagyon figyelmes vendéglátók, ezt tapasztaltuk é néhány nap alatt is.

A KISZ-szervezet által felkért kísérők mindent megtettek azért, hogy a külföldi egyetemisták jól megismerhessék a várost. Így többek között megtekintették a fűvészkertet, a zsinagógát, a múzeumot, a Mátyás-téri templomot, Újszegedet, a kibernetikai laboratóriumot és a Dómot.

— A legnagyobb élményt az orgona jelentette számunkra a városnézés során. Nálunk pravoszláv egyház működik és ez tiltja az orgona használatát. Amikor betértünk a Dómba, olyan szerencsénk volt, hogy sikerült orgonazenét is hallanunk. Csodálatos élmény volt! — áradozott Kintso Kinaldov.

Elkészül-e?

A kérdést nem mi tettük föl először a kivitelezőnek, a Csongrád megyei Állami Építőipari Vállalatoknak, hanem orvosegyetemünk Gazdasági Igazgatósága s ők sem először, hiszen eredetileg talán már e tanév kezdetére be kellett volna költözniök a hallgatóknak az új kollégiumba.

Egyelőre azonban még a jó öreg Jancsó Kollégiumban laktak az új kollégium jövőd lakói. Az építkezés halad, haladgat... Módszeresen, lassan. Lassan, de biztosan! — Mondhatná valaki. Csakhogy az sem biztos, hogy az év végéig átadásra kerül ez a közel 15 és félmillió forintos objektum.

A totózás, találgatás mindenesetre folyik. Ha angolok volnánk, már számtalan fogadást kötöttünk volna. De nem vagyunk angolok s egyébként is úgy tűnik, túl kockázatos a december 31-átadási határidőre fogadni.

Mi van veled SZEAC?

Az atlétika portáján

NAPJAINKBAN, amikor a Szovjetunió és az USA, de más nemzetek egyetemistái is világsúcsokat állítanak fel atlétikában, a szegedi egyetemisták eredményei még az országos színvonalat sem érik el. Holott ez az óriási különbség? Erre a kérdésre kerestem választ a SZEAC atlétikai szakosztályának vezetőinél, s bár megnyugtató kép a beszélgetés után sem alakult ki bennünk, úgy hiszem nem érdetelen az atlétikát szerető egyetemisták számára — sajnos kevesen vannak ilyenek Szegeden — megrajzolni a jelenlegi helyzetet, feltárni a jelenlegi gyenge eredmények okát.

Hiszen nem mindig volt ez így. Volt a szegedi egye-

temeken hagyománya az atlétikának, volt a SZEAC-nak országos bajnoka, kalapácsvető csapata, de ez már sajnos a múlté.

Jelenleg a szakosztályban csak százhusz tagot tartanak nyilván, de ezek között is kevés az elsőosztályú sportoló s azok sem egyetemisták. Tehát sem minőség, sem mennyiség. Igen — mondja Katona András szakosztályvezető — így van, de ezen nem is lehet csodálkozni. Ugyanis hiába alapsportág az atlétika, hiába a sportok „királyánéje” az atlétika és az atléták sem kapnak olyan támogatást és elismerést, amilyen ezt a sportágat megilletné.

AZ OBJEKTÍV nehézségek egyrészt, mint például a felszerelés hiányosságait (elképesztő, hogy a szakosztálynak összesen 15 pár futócipője van, nincs magasugróléce, gerelye) még csak megoldják valahogy, de a problémák többségével a szakosztály egyedül nem tud megbirkózni. A SZEAC elnöksége pedig már hosszú idő óta nem vette alaposan bonckés alá az atlétika helyzetét. Problémák, nehézségek pedig vannak bőven. Csak egy-két példa: egy edzőre átlag harminc versenyző jut, s ezek a versenyzők sem tudnak a menza kosztján megfelelő intenzitású edzést folytatni. S ha tudnának is, minek? A versenynapra szerint a fő versenyek vizsgaidőszakban és nyáron vannak, így az atlétikai szakosztály lényegében holt időben dolgozik. S az objektív nehézségek

szubjektívakkal párosulnak. A hallgatók egyre inkább „könnyebb”, játékosabb sportokat választják a sok lemondást követelő atlétikával szemben, amelynek csúcseredményei lassan egyébként is elérhetetlen távolságba kerülnek az átlagszínvonalról. S még az sem biztos, hogy sportágat választanak a hallgatók, hiszen a sokfajta szórakozás közül csak egy a sport. Attól pedig, hogy a sokoldalú ember iránti igény általánosság válik, még messze vagyunk.

MÉGIS MIT lehetne tenni, hogy valamilyen előrelépés történjen az elkövetkező időszakban? Számolva azzal, hogy a jelenlegi helyzetben a szegedi felsőfokú oktatási intézményekben nem lehet tömegessé tenni az atlétikát. Először is, a minőségi fejlesztésre kell törekedni, s a szakosztályokon belül csak ezzel kellene foglalkozni. Szemléletváltozásra van szükség nemcsak a hallgatóknál, hanem az egyetemi vezetéknél is: becsüljük meg jobban az atlétikát és általában a sportolókat.

Népszerűsíteni kell az atlétikát, minden lehetséges fórumon, s elkezdni a kiadványt, a tehetségek felkutatását már a középiskolások körében. Megteremteni a lehetőséget arra, hogy azok, akik vállalják az áldozatot, a lemondást, jobb körülmények közé kerüljenek.

Talán még megérjük, hogy lesz egyszer az egyetemeken is pezsgő atlétikai élet.

Ambrus György

Fizessétek elő!

Olvassátok!

A ti lapotok a

SZEGEDI EGYETEM

Előfizetési díj: 1 évre 10 Ft.

S A K K K
Rovatvezető: dr. Blahó György

A sors nem kényeztette, a kor is megszedte rajta adókat: háta megörbült, füle elrejtült, keze meg-megremegett, betegség foglalta. Panaszkodni azonban csak nagyrítván panaszkodott. Akkor sem ilyen apróságok, hanem súlyosabb csapások miatt: „Ha én akkor (t. i. 1948-ban) főreztesem a huszárom!” vagy „O, ha én ezt a változatot hamarabb (értésd: vagy 30 éve) olvasom!” Előfordult, hogy szűkebb pátriájában, Felsővárosban eltévedt. A sakktablán sosem. Amikor csapata némi lelkiismeretfurdalással bocsátotta botoron kálion magányos útjára a szombati budapesti forgalomban, ő volt az egyetlen, aki az ellenfél város peremén eldugott klubhelyiségét idejében megtalálta.

Vidmar és Botvinnik a sakkbeli ambícióknak 50 éves kor fölött bekövetkező megszappanasáról vall. Benne még a 9. évtizedben is legfőképpen csak fókuszódott, de semmiképp sem csökkent az ambíció. Nekilátott elméletet tanulni. Feleki László 1958-ban Stockholmba látta a brazil szurkolókat a labdarúgó világbajnokság döntője után és úgy vélte: talákozott az emberi boldogsággal. Nem látta viszont a Tatát, amikor 83 éves korában megszerezte minőségéhez a csillagot.

Minap vasárnap még versenyjátésmát nyert — és holt végére el is temették. Furcsa volt rá döbbsenni, hogy ő is halandó. Mit írjak szépet e megemlékezés végére? Csak az igazat. Ami valószínűleg nagy megelégedéssel töltene el:

Hiányozni fog Szeged sakkéletéből.

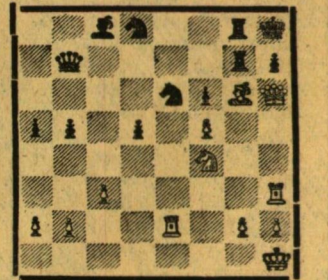
FRANCIA VEDELEM. Konrád —Lénárd, Hódmezővásárhely 1931.

1. e4 e6 2. d4 d5 3. e5 c5 4. c3 Hc5 5. Hf3 Vb6 6. Fd3 ed 7. cd Fd3 8. Fc2 Hb4 9. Hc3 Hc2: 10. Vc2: Bc8 11. 0-0 Hc7 12. a3 Hc6 13. Fc3 Hb5 14. Hd2 Fe7 15. Hf1 Fb5 16. Jb6 Vd7 17. Vd1 Fd7 18. Vd6 Vd6 19. Vd6 Vd6 20. Vd6 Vd6 21. Vd6 Vd6 22. Vd6 Vd6 23. Vd6 Vd6 24. Vd6 Vd6 25. Vd6 Vd6 26. Vd6 Vd6 27. Vd6 Vd6 28. Vd6 Vd6 29. Vd6 Vd6 30. Vd6 Vd6 31. Vd6 Vd6 32. Vd6 Vd6 33. Vd6 Vd6 34. Vd6 Vd6 35. Vd6 Vd6 36. Vd6 Vd6 37. g4-4 — sőtét földada.

Hét: Bc7: 20. Vg4 Bfc8? 21. Hd5:4 Bc1: 22. Fc1: Vd8 23. Fh6 g6 24. Hc7: 25. Fg5 Vc8 26. H4 Bc4 27. Vh4 28. ef Kf7 29. Ve 3 as 30. Bel Fc6 31. Ve5 Vd7 32. Vb8 Vd5 33. f3 Fc8 34. Be5 Vd4: 35. Be5: Ke5: 36. Ve8: 37. g4-4 — sőtét földada.

E játszmáját vette föl Maróczy Géza „Végjátékok és játszámak” című kötetének kis magyar pantheonjába.

Indul az új fejtési évad: I. hadállás

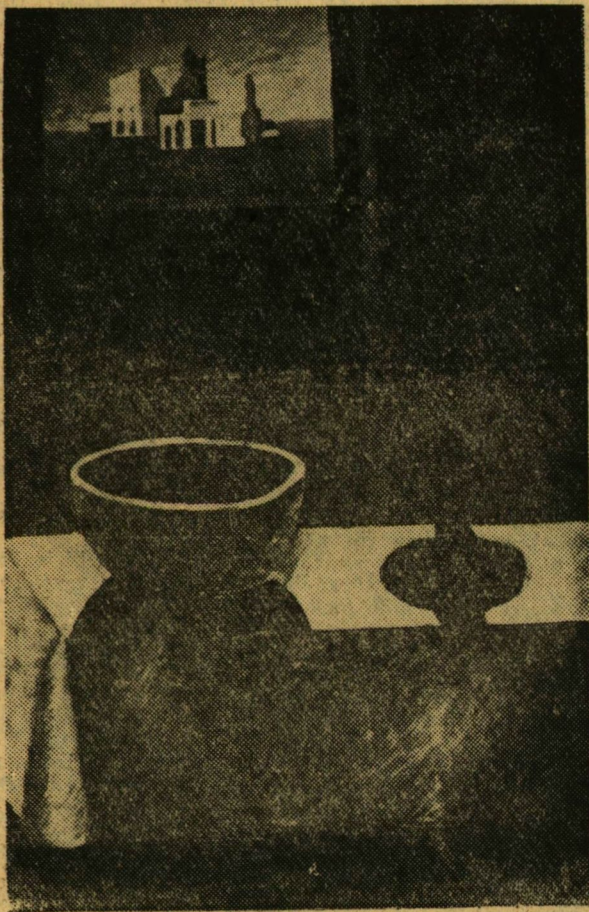

Világos: Kh1, Vh6, Be2, Bh3, Fg6
Félsötét: a2, b2, c3, f5, g2, h2
Sötét: Kh8, Vb7, Bg7, Bg8, Fc8, Hd8, He6 gy.: a5, b5, d5, f6, h7
Világos nyer.

SZEGEDI EGYETEM

A József Attila Tudományegyetem, a Szegedi Orvostudományi Egyetem és a Tanárképző Főiskola lapja. Megjelenik havonta kétszer. Főszerkesztő: Papp Lajos. Szerkesztőség: Szeged Magyar Tanácskörtársaság útja 10. Tel.: 15-198, 12-330. Kiadásért felel: Kovács László a Csongrád megyei Lapkiadó Vállalat igazgatója Kiadóhivatal: Szeged. Tanácskörtársaság útja 10. Tel.: 13-500, 13-116. A lapot az intézmények pártbiztosai terjesztik. Ára 50 fillér. Előfizetés negyed évre 3 Ft

Szegedi Nyomda Vállalat

CSENDELET

Zoltánfi István